

НАЧИНИ НА КОЈЕ ЂАВО ПРИЛАЗИ СРЦУ

[Српски – Serbian – صربي]

Ахмед Ферид

Ревизија и обрада:

Ирфан Клица

Амра Дацић

Љубица Јовановић

Фејзо Радончић

2015 - 1436

IslamHouse.com

﴿مداخل الشيطان إلى القلب﴾

« باللغة الصربية »

أحمد فريد

مراجعة :

عرفان كليسا

عمرة دانسيث

يوفانو فيتس ليوبيتسا

فيزو رادوتشيش

2015 - 1436

IslamHouse.com

НАЧИНИ НА КОЈЕ ЋАВО ПРИЛАЗИ СРЦУ

Знај да је најбољи пример за срце тврђава, у коју ђаво хоће да провали, да је освоји и њоме загосподари, и да се тврђава од непријатеља може сачувати једино постављањем јаке страже на њеним капијама, прилазима и слабим тачкама, и да се чување њених капија не може поверити ономе ко их добро не познаје. Чување срца од ђавољевих дошаптавања је обавеза. Будући да се ђаво може одбити једино добрим познавањем његових прилаза, онда је њихово познавање обавеза. Ћавољеви прилази и капије нису ништа друго до човекове особине, а оне су многобројне. Међутим, ми ћемо указати само на оне најважније који се, попут мреже путева, простиру и који и поред мноштва ђаволске војске нису тесни.

У велике капије кроз које ђаволи пролазе спадају љутња и страст. Љутња је опијум за разум. Када ослаби војска разума, нападне војска ђавола. Када се год човек наљути, ђаво се са њима поиграва као што се дете игра лоптом.

У његове велике капије спадају завидност и похлепа. Кад год је човек похлепан, његова га похлепа заслепи и заглуши. Светло вида је оно чиме се ђаволски прилази откривају. Када њега завидност и похлепа заклоне, човек више не види. Тада ђаво уграби прилику да похлепном, све што га до жељеног циља доводи, почне дочаравати, чак и ако је то ружно и развратно. У вези са похлепом, Божији Посланик, нека је над њим спас и мир, је рекао: **"Два гладнија и за стоку штетнија вука од човекове похлепе нису послата: похлепа за иметком и поноса према својој вери."**

У ђаволове велике капије спада и преједање, чак и ако је храна чиста и халал, јер преједање јача страсти, а страсти су ђавољево оружје.

У ђавољеве велике капије спадају брзоплетост и неостављање времена за преиспитивање у пословима који се раде. Божији Посланик, нека је над њим спас и мир, у том смислу је рекао: **"Брзоплетост је од ђавола, а промишљеност од Узвишеног Бога."**

У ђавољеве велике капије спадају шкртост и страх од сиромаштва. Они не дају да се иметак

троши; и даје милостиња. Они позивају на његову штедњу, гомилања и казну болну.

У ђаволове велике капије спадају и мезхебске (правне школе) пристрасности, нетрпељивост, мржња према противницима (припадницима других правних школа) и гледање на њих са прекором и понижењем. То упропаштава све заједно; и честите робове и тешке грешнике, јер је вређање других и бављење причама о њиховим манама, једна од урођених особина свирепости.

У његове велике капије спада и сумњичаво мишљење о муслиманима. Узвишени Бог у томе смислу каже:

О верници, клоните се многих сумњичења, нека сумњичења су, заиста, грех! (Кур'ан, поглавље Ел-Хуџурат, 12).

Ово зато што верник трага за оправдањима, а лицемер за манама.

Ако се запиташ: "Шта је лек за одбијање ђавола?" или "да ли је за то довољно сетити се Узвишеног Бога?" или "да ли је довољно да човек каже да нема моћи ни снаге осим у Бога?", знај да лек

за срце лежи у затварању поменутих прилаза, његовим чишћењем од покуђених особина, о чему би се имало шта дуго говорити. Јер, ако од срца одстраниш ове покуђене особине, ђаво ће на своме путу до срца имати препреке, бити изложен опасностима и лишен сигурности. Приступ му, прво, не дозвољава сећање на Узвишеног Бога, јер срце се Бога истински присећа, тек када се очисти од покуђених особина и у њега улије богобојазност. Иначе, ако тога нема, онда то није говор срца, већ душа која нема власт над срцем, па се као таква не може успешно супротставити сили ђавола. Зато Узвишени Бог и каже:

Они који се Бога боје, чим их саблазан ђавола...(Кур'ан, поглавље Бедеми, 201), уврштавајући у такве само оне који су богобојазни.

Даље, ђаво је као гладан пас. Ако у рукама - када ти се примакне - немаш ни хлеб ни месо, довољно ти је да му кажеш: "Губи се!" па ће га сам глас отерати. Међутим, ако у рукама држиш месо, а пас је гладан, окомиће се на месо и нећеш га моћи само речима отерати. Тако је и срце у коме нема хране за ђавола. Он ће од њега побећи самим сећањем на Бога.

Што се, пак, тиче страсти, оне - ако преовладају срцем - суштину сећања гурну у прикрајке срца, одакле она не може допрети до његове дубине, па се ту - у дубини срца - смести ђаво. Божији Посланик, нека је над њим спас и мир, је рекао: **"У срцу су две мисли: једна, која долази од анђела, инспирише добром и потврђује Истину, па ко тако нешто осети, нека зна да је од Свевишњег Бога и нека Богу захваљује, и друга, која долази од непријатеља (тј. ђавола), инспирише злом, побија Истину и забрањује добро, па ко тако нешто осети, нека Бога замоли да га сачува од проклетог ђавола!"** Затим је Божији Посланик, нека је над њим спас и мир, проучио речи Узвишеног:

Ђаво вас плаши немаштином и навраћа вас да будете шкрти. (Кур'ан, поглавље Ел-Бекаре, 268).

Ел-Хасан је рекао: "То су, заправо, две намере које круже срцем: једна од Узвишеног Бога и друга од непријатеља (тј. ђавола). Нека се, зато, Бог смилује робу који се код своје намере заустави, па оно што је од Узвишеног Бога обави, а против онога што је од Његова непријатеља бори се."

Срце је у основи, по својој урођеној природи, подједнако спремно прихватити утицаје и од анђела и од ђавола и ни једном од њих не нагиње више него другом. Оно што га чини да превагне на једну од ове две стране је повођење за страстима и преданост прохтевима, или обрнуто; окретање од њих и деловање супротно њима. Ако човек следи оно што захтевају љутња и страст, њиме ће - преко прохтева - завладати ђаво, а његово срце постати ђавољево легло и погодно тло за испасиште, јер су прохтеви ђаволова и паша и испасиште. На другој страни, ако се човек бори против страсти и не дозволи да њиме завладају, већ се поистовети са владањем анђела, његово срце ће постати место где се спуштају и настањују анђели. Узајамна прогоњења између војске анђела и војске ђавола, у бици за срце, не престаје, све док једна од њих не освоји срце и у њему се не настани, при чему упад друге може бити само кришом. Већину срца освојили су и поробили ђаволи. Зато су и препуна мисли које шапатом позивају да се више воли овај, а одбацује онај свет. Будући да је почетак њихова пада у ђаволове руке било повођење за страстима и прохтевима, она се поново могу ослободити једино чишћењем од ђаволове хране; тј. од страсти и

прохтева и оживети сећањем на Узвишеног Бога и присуством анђела.

Од Хузејфе б. ел-Јемана, Бог био задовољан њиме, се приповеда да је Божији Посланик, нека је над њим спас и мир, рекао: **"Срцима ће се искушења испреплетати, као што се сламена простирка - прутић по прутић - простире. Оно срце које им подлегне на њему ће остати црна тачка, а оно срце које их одбије на њему ће остати бела тачка, све док се не поделе на две врсте: црно - пегаво срце, попут искривљеног пехара, које неће препознавати шта је добро, нити осуђивати шта не ваља, већ ће једино знати за прохтеве којима је подлегло, и бело срце којем - док је небеса и Земље - никакво искушење неће моћи да науди."**

По томе, како реагују када дођу под удар искушења страсти и сумњивих ствари - срца се поделе на две врсте:

1. Срце које - кад му се понуди искушење упија га као сунђер који воду упија, услед чега се на њему појављује црна тачка. Такво срце наставља упијати и сва друга искушења на која наиђе, све док

потпуно не поцрни и не изопачи се, а када поцрни и изопачи се, нађе пред две тешке несреће:

а) Помућености добра и зла пред својим очима и немогућности да разликује шта је једно, а шта друго, тако да не подржава оно што је добро, нити осуђује оно што је зло. И не само то. Ова болест се може толико укоренити да му се добро причињава злим, а зло добрим, суннет новотаријом, а новотарија суннетом и истина лажи, а лаж истином.

б) Узимањем својих прохтева за судију о ономе са чим је дошао Божији Посланик, мир над њим, и повођењем за њима.

2. Чисто срце са упаљеним светиљкама које га обасјавају светлом вере. Када се таквом срцу понуди искушење, оно га осуди и одбије, па још јаче засветли и заблиста. Искушења која се намећу срцу, долазе: или од страсти, или од сумњи. Прва проузрокује неваљалост намере и хтења, а друга из недовољног познавања и убеђења.

Зато се, према томе, и болести срца деле на: болести страсти и болести сумњи. Тако је болест страсти описана речима Узвишеног:

На себе пажњу говором не скрећите, па да у напаст дође онај чије је срце болесно! (Кур'ан, погчавље Савезници, 32).

Болеснику често смета и најмања врућина, хладноћа или покрет, што није случај са здравом особом. Тако је и са срцем, које - ако је болесно - изазива и најмања страст и сумња, па им се - ако га нападну - није у стању одупрети, за разлику од здравог срца које и много јаче њихове нападе може издржати и својом снагом и здрављем их одагнати.

Што се, пак, болести сумњи тиче, о њима Узвишен Бог каже:

Њихова срца су болесна, а Бог њихову болест још повећава. (Кур'ан, поглавље Ел-Бекаре, 10).

Учењаци Катаде и Муцахид кажу да се под речи "болест" мисли на "сумњу".

Заједничка особина болести срца је да су оне испреплетане болестима страсти и болестима сумњи. Кур'ан је лек и за једну и за другу врсту. У њему је мноштво непобитних доказа који објашњавају шта је истина, а шта неистина. Њиховим учењем престају

болести сумње која ослабљује знање, размишљање и опажање, па се ствари не виде онаквим какве јесу. Кур'ан је најбољи лек против болести сумње и сумњичавости, с тим што његова делотворност зависи од његовог разумевању и познавања. Кома Узвишени Бог дарује ту благодат, својим срцем јасно распознаје шта је истина, а шта неистина, као што распознаје ноћ и дан.

Што се тиче његовог лека против болести страсти, он се огледа у његовој мудрости и позивању лепим саветом да се пробуди жеља према добру, улије страх за преступе, задовољи са скромним на овом свету и подстакне жеља према ономе свету. У њему су, надаље, разне приче и казивања, са мноштвом поука за размишљање. Све то, здраво и чисто срце, подстиче на оно што ће му, и у овом и у будућем животу, користити, а одвраћа од онога што ће му штетити. Тако срце постаје наклоњено према разборитости, а одбојно према завођењу. Дакле, Кур'ан отклања болести које изазивају нездраве жеље, па тако лечи срце и његову вољу и враћа га урођеној природи како је и створено. Узвишени Бог, у том смислу, каже:

Ми објављујемо у Курану оно што је лек и милост верницима. (Кур'ан, поглавље Ноћно путовање, 82). Затим:

О људи, већ вам је стигла порука од Господара вашег и лек за ваша срца и упутство и милост верницима. (Кур'ан, поглавље Јунус (Јона), 57).

Срце храну веровања, која га јача и чисти, узима из Кур'ана. Да би се усавршило и побољшало, и срцу и телу је потребно да се одгаја, расте и развија. Као што је тело да би расло, потребно хранити корисном и чувати од штетне хране - јер се без пружања онога што му је корисно и ускраћивања онога што му је штетно - не би могло, како треба, да развија, исто тако је - да би се развило и ваљано одгојило - потребно пружити и срцу, а да би се то постигло, једини начин је да се оно храни са трпезе Кур'ана, јер све што би му се мимо њега понудило није ваљано да би се у потпуности постигао жељени циљ. Исто тако је и са усевом који се без ове две ствари не може узгојити. Тек када су оне осигуране може се рећи да је усев порастао и сазрео.

Да би био сигуран у каквом је срце стању, човек стално треба да прати и да разматра знаке болести и здравља свога срца. Ако му срце буде болесно, потрудиће се да га излечи, пре него што се са болесним срцем сретне са Богом, и пре него што му буде забрањено да уђе у Рај. Ако му срце буде здраво, настојаће његово здравље сачувати све до смрти. Ако му, пак, срце - не дај Боже - буде мртво, опет треба да зна да једино Узвишени Бог може и мртве поново да оживе: **Знај да Бог даје живот већ мртвој земљи! Ми вам објашњавамо доказе да бисте разумели.** (Кур'ан, поглавље Гвожђе, 17)